

Ác Ma Làng Vắn

Truyện ngắn của Nguyễn Ngọc Hoa

Thời học chung với Bảo ở trường kỹ sư, tôi thường bị người bạn lúc nào cũng đạo mạo nghiêm trang như ông cụ non la rầy, “Sao lúc nào tôi cũng thấy ‘ông’ hấp ta hấp tấp, *lật đật như sa vật ống vãi?*” Tôi cũng biết vậy vì ở nhà mẹ thường nói, “Thằng *Ba Hoa* khi *mô* cũng *sớn sớ sớn sác* như gà mắc đẻ,” nhưng vốn cứng đầu thích cãi,

“Bảo xem, một ngày chỉ có 24 tiếng đồng hồ, ăn uống ngủ nghỉ tắm rửa và làm chuyện lật vật gần hết ngày giờ mà còn bao nhiêu thứ khác cần làm. Không vội vàng thì cuối ngày tự hỏi, ‘Hôm nay mình làm được chuyện gì hữu ích?’”

Ngày đó, tôi *xất bất xang bang* với những khốn đốn tự mình gây ra, trong lúc Bảo có cơ hội un đúc khả năng lãnh đạo, hướng dẫn bạn đồng môn, và trước khi tốt nghiệp, nộp đơn xin đi du học Nhật Bản. Tháng Bảy năm 1969, Hoa kỳ phóng phi thuyền Apollo 11 chở phi hành gia đặt chân lên mặt trăng lần đầu tiên thì Bảo vừa ra trường. Nhằm quảng bá thành tích khoa học rực rỡ ấy với dân chúng Việt nam, sở Thông tin Hoa kỳ tuyển người giỏi khoa học, giỏi tiếng Anh, ăn nói lưu loát, và có khả năng thu hút sự ngưỡng mộ của người khác để cầm đầu chuyến thuyết trình diễn giải khắp các thành phố lớn miền Nam. Bảo được chọn.

Tôi về nhà nghỉ hè ở Tuy Hòa, ở đó cha giữ chức vụ cầm đầu tỉnh. Tôi mời Bảo ghé thăm khi phái đoàn Bảo thuyết trình ở Quy Nhơn cách Tuy Hòa 100 cây số về hướng bắc. Nhân đi thám sát địa thế bằng phi cơ trực thăng với vị tướng chỉ huy lực lượng Hoa kỳ trong vùng, cha cho tôi và Bảo tháp tùng. Trực thăng bay về hướng bắc ra đầm Ô Loan cách Tuy Hòa 22 cây số và thành phố Sông Cầu cách Tuy Hòa 70 cây số, Bảo tha hồ chụp hình và quay phim hai thắng cảnh tiêu biểu của tỉnh Phú Yên. Nhờ bạn, tôi được hưởng *ké cái ân huệ* ngàn năm một thuở của cha.

Bảo du học tại Học viện Kỹ thuật Đông Kinh, trường đại học lớn nhất của Nhật. Thấy bọn du học sinh miền Nam *ăn cơm Quốc gia thờ ma Cộng sản* hoành hành tác quái mà chính phủ Nhật cố tình làm ngơ, chàng tổ chức nhóm sinh viên chống Cộng, đi biểu tình cổ động cuộc chiến đấu anh dũng của Việt nam Cộng hòa (“VNCH”), ra bản tin liên lạc, và hợp tác với tòa Đại sứ VNCH đánh lại bọn Việt Cộng (“VC”) nằm vùng. Sau năm 1975, chàng mang tinh thần chống Cộng tích cực sang Toronto, Gia Nã Đại và chỉ với sự trợ giúp của một nhóm bạn trẻ tỵ nạn nghèo khó thiếu thốn mọi phương diện, đương đầu với đám thân Cộng nhờn nhờn ở xứ này. Bảo lập nhóm Cộng đồng Người Việt Tự do và chủ trương nguyệt san *Xxxx Việt* làm phương tiện đấu tranh.

Bảo mừng rỡ khi được Ngử và vợ là Đan Hân lần la đến làm quen; ngày trước ở Sài gòn, Ngử là một nhạc sĩ và thi sĩ đang lên. Sau khi được Bảo nhận làm chủ bút *Xxxx Việt*, Ngử viết một loạt bài sỉ mạ và bêu diếu các nhóm thân Cộng ở Toronto, chẳng hạn như hội Ái hữu Người Việt tại Toronto (“AHNVT”), và chứng tỏ tài văn chương phi báng ngoại hạng của anh. Sau khi đề nghị chuyển *Xxxx Việt* thành tờ báo thương mại kiếm lời bị Bảo bác bỏ, Ngử nhẩy ra làm nguyệt san *Xyyy Vắn* và mở cơ sở xuất bản cùng tên, chọn tên “Xyyy Vắn” cốt ý để tên hai tờ báo viết tắt giống nhau, và để mặc Bảo và *Xxxx Việt* gánh chịu hậu quả của những bài viết ác độc.

Hội AHNVT gồm phần lớn những nam sinh viên từ miền Nam đi du học trước năm 1975; đã tốt nghiệp đại học ở Gia Nã Đại hay các nước khác như Hoa Kỳ, Tân Tây Lan, và Úc; và chọn ở lại hay trốn sang Toronto ở để khỏi về nước bị động viên. Bị những bài báo của Ngữ xĩa xối vạch mặt chỉ trán về thành tích không mấy đáng hãnh diện của mình, các nhà trí thức khoa bảng có *tật giật mình* bèn thuê luật sư lồi *Xxxx Việt* ra tòa về tội mạ lỵ phỉ báng cá nhân. Với tư cách chủ nhiệm tờ báo, *Bảo lãnh đũ*. Vụ án AHNVT dai dẳng đi theo *Bảo* và *Xxxx Việt* hơn mười năm, ngay cả sau khi tờ báo chống Cộng nhất hải ngoại đình bản.

* * *

Ngữ mang một lý lịch bí ẩn và ly kỳ. Anh là con tướng VC Nguyễn Đại Thăng. Mẹ anh là gián điệp Cộng sản thời Đệ nhị Thế chiến, hoạt động trong giới cao cấp của Pháp và Nhật để đưa tin tức cho Việt Minh, năm 1949 được gọi vào *bưng* sống với ông Thăng, và sinh anh tại Tây Ninh. Sau khi sinh, bà bị bệnh qua đời, để anh lại cho mẹ bà nuôi. Anh sống với bà ngoại và lập gia đình sớm. Vợ anh là cháu nội của Dương Quang Ngọc, một đảng viên Cộng sản tiền phong mà sau này VC dùng tên đặt cho mặt khu của chúng nằm gần Tây Ninh. Vợ chồng Ngữ có đũa hai con trai khi anh được VC đưa từ Tây Ninh về Sài gòn hoạt động nằm vùng cuối thập niên 1960.

Ngữ tỏ ra là một nhạc sĩ có triển vọng với bài hát “Anh Sẽ Về” viết nước đôi; "anh" có thể hiểu là quân nhân VNCH, hay bộ đội VC. Nhờ đó, anh xâm nhập phong trào du ca ở Sài gòn, được dịp quen biết và hát chung với vài nhạc sĩ du ca nổi tiếng, và viết văn và làm thơ gửi đăng thường xuyên trên tạp chí *Khải hành*. Anh gặp Đan Hân, cô nữ sinh Trưng Vương 18 tuổi con gái một trung tá Không quân VNCH lỡ bước mang bầu. Hoàn cảnh lỡ làng của nàng lại là cơ hội tốt cho Ngữ: Để có chỗ ẩn náu và che mắt cơ quan an ninh VNCH, anh cưới Đan Hân.

Thấy Ngữ bị cuộc sống đô hội và hạnh phúc mới thu hút và lợ là hoạt động, VC sai người triệu anh về Tây Ninh. Không muốn xa cô vợ mới xinh đẹp để trở về *bưng* với bà vợ quê mùa, anh đánh lừa VC bằng cách phịa tin mình chết và gửi cho *Khải hành*. Tờ báo loan báo “tin buồn” này và bên cạnh đăng bài thơ "Sao Vàng" trong đó anh kín đáo bày tỏ lòng trung thành với đảng. Theo lời Ngữ, năm 1973 anh nhập ngũ vào trường Bộ binh Thủ Đức và ra trường làm đại đội phó địa phương quân thuộc tiểu khu Kiến Hòa. Anh cùng gia đình Đan Hân vượt biên đến định cư ở Toronto cuối thập niên 1970.

Ngay sau khi tách rời khỏi tờ *Xxxx Việt*, Ngữ viết thư nặc danh gửi tới cơ quan chính phủ Gia Nã Đại đăng quảng cáo những chương trình giúp đỡ dân tỵ nạn trên *Xxxx Việt*, xuyên tạc và nói xấu *Xxxx Việt*, và xúi giục cơ quan chuyển quảng cáo sang *Xyyy Vãn*. Không dè, cơ quan này gửi lá thư viết tay đó cho *Xxxx Việt*, *lòi ra mặt chuột* là bút tự của Ngữ. Rồi anh và Đan Hân *muối mặt* đến trụ sở hội AHNVT tình nguyện viết bài “đánh” *Xxxx Việt* trả thù cho họ. Thừa biết Ngữ là tác giả những bài báo “đánh” họ trước đây, họ từ chối, nhưng vẫn tiến hành vụ kiện *Xxxx Việt*.

Trong tay có tờ *Xyyy Vãn*, dưới chiêu bài “chống Cộng,” Ngữ tha hồ múa bút đâm thọc và chửi bới “kẻ thù.” Đan Hân vừa có tài làm báo vừa giỏi điều hành nhà xuất bản. Cặp bài trùng trở thành *sếp sòng* của nhóm văn nghệ sĩ người Việt ở Gia Nã Đại, bảo gì họ cũng phải bấm bụng nghe theo. Vì không những thời buổi ấy phải trầy vi tróc vảy mới có tác phẩm ấn hành mà còn

sợ hai người bày trò du côn. Khi nhà văn Văn Kỳ Viên, tác giả hai tập truyện ngắn do Xyyy Văn xuất bản, không bằng lòng vợ chồng Ngử và mang tác phẩm mới sang nhà xuất bản khác, Ngử bèn dở trò *ma giáo*. Hàng đêm, vợ chồng Viên đang ngủ thì nửa khuya bị điện thoại vô danh gọi tới chửi tục, phá giấc ngủ liên tục. Cuối cùng, Ngử dùng máy *fax* gửi thư nặc danh đến sở làm của bà Viên, vu cáo Viên gian díu với nhà văn Nguyễn thị Hoài Bích. Bản *fax* nhận được có cả số điện thoại *fax* của nơi gửi – tờ *Xyyy Văn* – không biết vì kẻ ném đá giấu tay sơ suất hay cố ý. Gia đình Viên đổ vỡ.

Ngử gia nhập hội Cựu Sinh viên Sĩ quan Trừ bị Thủ Đức (“CSVSQBTĐ”) Ontario và xoay sở được cử làm cố vấn danh dự. Cựu sĩ quan quân lực VNCH tại mỗi vùng Bắc Mỹ kết đoàn thành một trong hai nhóm, tùy theo trường võ bị họ xuất thân: hội CSVSQBTĐ, hay hội Cựu Sinh viên Sĩ quan trường Võ bị Quốc gia Việt nam. Nhờ tài phá đám và chia rẽ thượng thừa của Ngử, chẳng bao lâu hội CSVSQBTĐ chỉ còn le ngoe vài mạng trong ban chấp hành; họ nhắm mắt tuân lệnh anh và được tờ *Xyyy Văn* ủng hộ hết mình. Những hội viên kia bất mãn tách ra lập hội Ái hữu Võ khoa Thủ Đức Toronto; thành phố Toronto thuộc tỉnh Ontario. Hai phe Thủ Đức công khai chống đối và nhục mạ nhau chí chóe, khiến mọi người mất hết tin tưởng vào anh hùng *Cư An Tư Nguy* (muốn sống yên ổn phải nghĩ đến hiểm nguy, châm ngôn của trường Bộ binh Thủ Đức) VNCH.

Vợ chồng Ngử là hội viên Văn bút Việt nam Hải ngoại (“VBVNHN”). Văn bút được thành lập năm 1978 tại Paris, được Đại hội đồng Văn bút Quốc tế (PEN International Congress) công nhận, và chú trọng vào việc phản đối chính sách đàn áp nhân quyền của Hà Nội và việc quyên góp để trợ giúp văn nghệ sĩ bị cầm tù bên nhà. Điều lệ bầu ban chấp hành của VBVNHN kém minh bạch vì trong giai đoạn này không mấy ai chú trọng đến điểm đó. Lợi dụng nhược điểm này, trong phiên họp đại hội đồng VBVNHN cuối năm 1995, Ngử và Đan Hân ra tay áp đảo và lũng đoạn ban chấp hành đương nhiệm và “đảo chánh” để lập ra cánh VBVNHN thứ hai.

Kết quả là VBVNHN tan tác và “lẳng lặng,” nghĩa là không hoạt động gì cả, trong nhiều năm. Ngử liên tục giật dây hội viên hai phe để họ tố cáo và quy lỗi cho nhau. Hàng chục bài văn hay bài thơ bịa chuyện nói xấu hội viên phe đương nhiệm được gửi tới các báo bằng điện thư mà người ta đoán Ngử là tác giả. Nhiều lần, để gây thù oán giữa hai người bạn, thí dụ như nhà văn nữ A và nhà thơ B, Ngử dùng địa chỉ điện thư tương tự như bút hiệu hay tên thực của bà A để gửi tới báo bài viết “vạch trần chuyện bỉ ổi” của ông B, khiến ông và độc giả nghĩ do bà A viết.

Kẻ ác *ma* tung hoành trong làng văn làng báo hải ngoại chỉ úy kỵ mỗi một mình *Xxxx Việt*. Ngử quyết tâm triệt hạ tờ báo giúp anh khởi nghiệp làm báo thuở ban sơ cho bằng được. Số báo *Xyyy Văn* nào cũng có bài chụp mũ anh em *Xxxx Việt* là VC, dù anh thừa biết những người này *ăn cơm nhà vác ngà voi* hoạt động chống Cộng vô vị lợi. *Xxxx Việt* phản công đăng những nguồn tin cho thấy lý lịch và quá khứ VC của Ngử. Anh chối phăng. Anh lấy thơ đăng trong một tờ báo *Sông Hương* nào đó ở Huế, đánh máy lại, và gửi cho *Xxxx Việt*. Thấy thơ hay, *Xxxx Việt* đăng lên báo cho độc giả thưởng thức. Anh hô hoán lên *Xxxx Việt* thông đồng với VC, trưng ra trang báo gốc hẳn hoi.

Đầu thập niên 1990, biết chủ bút *Xxxx Việt* phải đi làm việc xa, Ngữ viết một bài phiếm luận bới móc và châm chích chuyện không mấy đẹp đẽ của những văn nghệ sĩ người Việt tiếng tăm ở Bắc Mỹ, và gửi cho *Xxxx Việt*. Người tạm phụ trách chọn bài lỡ tay cho bài “chạy” lên báo. Ở North Dakota, sau khi đọc bài báo, tôi rụng rời chân tay, gọi điện thoại cho Bảo, và nói trong nước mắt,

“Tờ báo mình đã gây thù chuốc oán với mọi người rồi Bảo ơi.”

Văn nghệ sĩ người Việt vốn dĩ có tự ái cao ngất tận chín tầng mây, thói hư tật xấu của họ cũng phải xem như cửa tiên của thánh, và hễ ai mà *phạm húy* là họ phang ngay các *mác* VC cho hả giận. Thế là từ đó, báo chí Việt ngữ ở California, Hoa Thịnh Đốn, và các nơi khác mỗi khi nói đến *Xxxx Việt* đều kèm theo nhãn hiệu “tờ báo Việt Cộng.” Chiến dịch vu oan tập thể khiến tờ báo mất dần quảng cáo, mất dần độc giả mua báo, và rút cuộc đình bản. Chỉ với một bài viết thâm độc, Ngữ thành công. Không còn kẻ thù, một mình một chợ thao túng làng báo Toronto.

Nhà thơ Kiều Phong (Toronto) bạn tôi tóm tắt hành vi của Ngữ trong bài thơ “Đập Cỏ Rắn Sợ, Lú Đầu,”

*Rắn độc cùng hung cực ác,
Hơn ba mươi năm tu luyện thành tinh.
Ra hải ngoại chui rúc trong cộng đồng mình,
Mặt ngoài ra vẻ chống Cộng cùng mình thứ thiệt.
Bụng dạ gian tà, ai biết? . . .*

Có lần nhà thơ chọc giận Ngữ, anh liền đăng báo tung tin Kiều Phong (Toronto) bị xe cán chết. Làm tôi tưởng thật bị một phen điếng hồn.

Nguyễn Ngọc Hoa

Ngày 23 tháng Tám, 2023